

STANDPLAATS BEIJING

Van onze correspondent Jan van der Made

GPD, 6 april 1998

BEIJING (GPD) - Er zijn weer een hoop nieuwe films uit. Ze hebben Oscars gewonnen en draaien overall in de bioscoop. Behalve in China, want daar mogen maar tien nieuwe westerse films per jaar worden vertoond. Geen probleem. Veel Chinezen hadden *Titanic* al gezien voordat hij in Amerika in roulatie ging. Op het moment is *Wag the Dog* populair. Zelfs China-vijandige films als *Seven Years in Tibet* en *Red Corner* (over een Amerikaan die slaags raakt met de Chinese justitie) kunnen hier bekeken worden.

Dat gaat als volgt. Je gaat naar één van die tenten in de 'Bar Straat', Sanlitun Lu. In de loop van vijf jaar is daar een reeks cafés, nachtbarretjes en restaurants gegroeid en het wordt allemaal gedoogd door Pekings autoriteiten, misschien als een Special Economische Zone voor westerse verderfelijkheid. In de kroegjes en eettentent in Sanlitun kun je niet alleen je honger stillen of dorst lessen, er worden ook illegale video-cd's aangeboden. Voor vier gulden per stuk kun je gekloonde versies kopen van *Event Horizon*, *Man In Black*, *Titanic*, maar ook van klassieke films als *Rain Man* en *Diamonds Are Forever*. De omslag is slordig nagemaakt op een kleurenkopieerapparaat. De titels zijn allemaal in het Chinees vertaald; je moet op basis van de plaatjes uitvinden om welke film het gaat. *Anaconda* (over een enorme wurgslang die een filmteam in de Zuid-Amerikaanse jungle terroriseert) heet *Rampspoed van de Helleslang*; *Vulcano* heet *Aardvuur bedreigt de Stad* en *Man In Black* is *Bovennatuurlijk Zwart*.

Alleen *Titanic* is herkenbaar doordat vier karakters, *Dai ta ni ke*, een transliteratie van de titel vormen. Veel tijd om dat uit te puzzelen is er niet, want verkoper Li is vreselijk zenuwachtig en allergisch voor de politiepetten die af en toe langs het raam schuiven. Want hij weet dat hem jaren strafkamp wachten als hij gepakt wordt, en de kebabtent, waarvan de eigenares het allemaal toelaat (ze krijgt waarschijnlijk een aandeel van de winst), kan dan ook haar deuren wel sluiten. Bij het minste vermoeden van onraad grijpt hij de stapel VCD's (*Copmact Viedo* staat er op één) van tafel en pretendeert dat hij een ober is.

Als het gevaar is geweken, probeert hij zo snel mogelijk nog wat video's te slijten en verdwijnt in het niets. Het gevoel van overwinning daarna dat je films kunt zien die in Nederland nog niet eens in de bioscoop draaien, slaat thuis meestal snel om. Want de kwaliteit van die illegale VCD's is meestal vrij slecht. Ze blijven vaak hangen, of maken een ziekmakend, klikkend geluid en er verschijnen verticale, gekleurde balken dwars door het verstilde beeld, net op een spannend moment. Ondanks dat koop je de volgende keer toch weer een stel video's. Want het cellofaan en de felle, slecht gekopieerde plaatjes blijven lokken en wie weet zit er een film tussen die wel werkt. Het is een soort verslaving geworden.

© Jan van der Made